

L'ARIK

UNA FAMÍLIA DIFERENT

Des que era petit, l'Arik sentia parlar a casa, el pare i la mare, dels disbarats que feia el govern. I s'havia acostumat que, a vegades, els companys de l'escola es fiquessin amb ell o que els veïns del carrer els miressin malament o malparlessin de la mare i es referissin a ella com la puta d'Arafat.

Des que era petit, l'Arik sabia què era la por quan l'oncle Ariel apareixia per casa. En realitat, era oncle de la seva mare, el germà petit de l'àvia Ruth, que era morta feia molts anys. L'Arik només la coneixia per les fotografies que la mare guardava en una capsa de sabates.

L'oncle Ariel havia arribat a Palestina feia uns anys. No hi havia nascut com els pares i ell, o altres jueus del nou Estat d'Israel, però era més fanàtic que ningú altre que l'Arik hagués conegut mai.

Als pares tampoc no els agradava l'oncle Ariel, que es vantava molt que el seu nom volia dir «el lleó de déu». Quan marxava, el pare i la mare discutien:

—No vull que el teu oncle torni a posar els peus a casa nostra, Efrat —deia sempre el pare—. M'ofèn.

—Què vols que hi faci, Yitzhak, som l'única família que té —sospirava la mare.

Ara que ja era més gran, la por que li feia l'oncle Ariel s'havia fos i les seves aparicions només li produïen el mateix enuig i el mateix rebuig que aquelles visites provocaven en el seu pare.

Però tampoc no hi pensava gaire sovint.

Quan acabés l'escola secundària hauria de decidir si volia anar a la universitat o concentrar-se del tot en la música. El seu professor del Conservatori estava convençut que si el noi treballava de valent i es prenia els estudis tan seriosament com fins aleshores, podia arribar a ser un virtuós del violoncel.

EL TERRITORI

Uns 6000 anys enrere, la gent encara anava força amunt i avall. Des de la gran península que separa el continent africà de l'asiàtic, que rebria el nom de l'Aràbia Felïç, van ser molts els pobles que van arribar a la regió que avui es coneix com el Pròxim Orient.

Eren pobles de raça semita que anaven a la recerca d'un lloc on instal·lar-se. Farien d'aquelles terres la seva llar i s'anomenarien assiris, babilonis, cananites, amorites, fenicis, hebreus i àrabs. Amb el temps donarien origen a grans civilitzacions i les seves cultures es perpetuarien durant generacions i generacions. Poblarien les costes, bressolades pel mar, i les valls fèrtils dels rius que les recorren. Travessarien sovint els seus deserts de sorra o de pedra, fins a establir-hi nombroses rutes, per on desfilaven, d'oasi en oasi, riques caravanes. Duien tota mena de mercaderies, de ciutat en ciutat, i afavorien l'intercanvi de productes, però també de costums. De notícies i de tendències innovadores en la mú-

sica o en qualsevol de les arts. Mitjançant el comerç, es van difondre millores tècniques en les eines, en l'ús dels metalls o en la construcció. Es van escampar llegendes i versos.

I fins i tot es va fomentar la convivència entre els déus.

Tots aquells pobles, a causa del seu origen comú, parlaven llengües similars, que s'anirien perfilant i diferenciant amb el pas dels anys, sota les diverses influències a què uns i altres van estar exposats. I també els agermanava una rica tradició poètica oral i un codi de conducta, nascut de la duresa de la vida nòmada, que es regia per l'honor i el coratge, la lleialtat i la generositat.